

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare en buitengewone terechtzitting van 13 november 2009 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not. nr. de 66.L4.13761/07/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

geboren te _____ op _____, horecabediende,
_____ , wonende te _____

Verdacht van :

Te _____ op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 augustus 2007 tot en met 31 augustus 2007

bij inbreuk op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 al. 1-1° en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

- A. Het plaatsen van een zwembad van 14,5 meter op 5,60 meter
- B. het bouwen van een "poolhouse" van 2 meter op 1,7 meter met een hoogte van 2,4 meter

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 6).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: bouwland 62 a 30 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te or wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop
verleden op 09/10/2006 geregistreerd op 16/10/2006.

* *
 *

Procedure

De rechtbank nam kennis van:

- de aanhangig makende dagvaarding die rechtsgeldig werd betekend, tevens houdende dagstelling voor de rechtszitting van 10 november 2008;
- de overschrijving van de dagvaarding in de registers van de hypotheekbewaarder waarmee voldaan werd aan de vereisten van art. 160 DORO;
- de zittingsbladen van 10 november 2008, 23 maart 2009 en 11 september 2009;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de terechtzitting van 11 september 2009, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen:

- het openbaar ministerie in de persoon van in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging voorgedragen door advocaat te

2. Gegrondheid strafvordering

2.1.

De tenlasteleggingen A en B dienen als volgt te worden aangevuld:

“vanaf 1 september 2009 inbreuk uitmakende op artikel op 4.2.1. 1° a) strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering

op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning de hiernavolgende bouwwerken verricht te hebben, met uitzondering van onderhoudswerken

- a) het plaatsen van een zwembad van 14,5 meter op 5,60 meter;*
- b) het bouwen van een 'poolhouse' van 2 meter op 1,7 meter met en hoogte van 2,4 meter*

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978."

De verdediging werd hiervan op de terechtzitting van 05 juni 2009 in kennis gesteld en kreeg de gelegenheid zich hieromtrent te verdedigen.

2.2.

2.2.1.

Op 14 september 2007 werd proces-verbaal opgesteld lastens de beklagde inzake een bouwovertreding, namelijk het plaatsen van een demontabel zwembad (14,5 m x 5,6 m) en een poolhouse (2,0 m x 1,7 m en 2,4 m hoog) op een perceel gelegen te

Deze bouwwerken, uitgevoerd in opdracht van beklagde, werden uitgevoerd zonder vergunning (stukken 1-5 van het strafdossier).

Conform het bij besluit van de Vlaamse Regering van 19 januari 2007 definitief vastgesteld gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) is het kwestieuze perceel gelegen in zgn. 'bouwvrij agrarisch gebied'.

2.2.2.

Bij brief van 14 november 2007 maakte de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur (GSI) een vordering tot herstel in de oorspronkelijke staat aan de procureur des Konings over. Meer bepaald werd gevorderd:

- verwijderen zwembad;
- verwijderen 'poolhouse';
- herstel grond conform de omliggende percelen.

Een dwangsom van 100 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn werd gevraagd.

De herstellvordering werd uitdrukkelijk gemotiveerd.

2.2.3.

Op 17 december 2007 verleende de Hoge Raad voor Herstelbeleid een eensluidend advies en ging ze akkoord met de aard van de herstellvordering van de GSI.

2.2.4.

Op 23 januari 2008 werd beklagde verhoord. Hij verduidelijkte dat hij niet wist dat voor de constructie van een demontabel zwembad een vergunning vereist is. Hij verklaarde zich bereid gevolg te geven aan de door de GSI geformuleerde herstellvordering gevolg te geven.

2.2.5.

Ingevolge een bijkomende onderzoeksopdracht (zie zittingsblad van 23 maart 2009) werd, naar aanleiding van een plaatsbezoek d.d. 17 april 2009, vastgesteld dat het demonteerbare zwembad effectief is verwijderd. De kleine houten constructie, in het proces-verbaal aangeduid als 'poolhouse', is nog aanwezig (zie schrijven GSI van 20 april 2009).

2.2.6.

Het bewijs van de ten laste gelegde feiten voorwerp van de enige tenlastelegging, blijkt afdoende uit de dossiergegevens en de erkenning door de beklagde in de loop van het strafonderzoek.

Tevergeefs verwijst de verdediging naar het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is en dat per 1 mei 2000 in werking is getreden.

Artikel 3, 11° van voormeld besluit stipuleert: "Een stedenbouwkundige vergunning is niet nodig voor de volgende werken, handelingen en wijzigingen, die uitgevoerd mogen worden voor zover ze niet strijdig zijn met de voorschriften van stedenbouwkundige verordeningen, bouwverordeningen, verkavelingsverordeningen, [ruimtelijke uitvoeringsplannen, bijzondere plannen van aanleg], verkavelingsvergunningen, bouwvergunningen of stedenbouwkundige vergunningen, onverminderd de bepalingen van andere van toepassing zijnde regelgeving: (...) 11° de plaatsing in de onmiddellijke omgeving van een vergund woongebouw van zaken die tot de normale tuinuitrusting behoren, zoals a) maximaal één houten tuinhuisje ofwel één houten hok voor dieren ofwel één houten duiventil. De constructie wordt opgericht ofwel tegen een bestaande vergunde muur, ofwel op ten minste 1 meter van de perceelsgrenzen. De oppervlakte mag [maximaal 10 vierkante meter] bedragen. Deze constructie mag niet worden opgericht in de voortuinstrook. De kroonlijsthoogte is beperkt tot 2,50 meter; de nokhoogte is beperkt tot 3 meter"

Vermits de vrijstellingen van artikel 3 enkel gelden indien de werken niet

strijdig zijn met o.m. de voorschriften van een ruimtelijk uitvoeringsplan, is voormeld artikel 3, 11° a van het besluit van 14 april 2000 niet aan de orde.

De tenlasteleggingen komen genoegzaam bewezen voor.

3. De straftoemeting

3.1

De verschillende feiten omschreven onder de enige tenlastelegging zijn in hoofde van de beklaagde de uitvoering van één ongeoorloofd besluit. Zij staan in zodanig verband dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven telkens slechts één straf te worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde, zoals die blijkt uit het strafrechtelijke verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.3

De door de beklaagde gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagde zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mag laten prevaleren.

3.4

De beklaagde is jaar. Hij liep in het verleden vier politionele veroordelingen op, alsook een veroordeling door het hof van beroep te Gent (arrest van 10/03/1993 – diefstal en poging diefstal – gevangenisstraf van 6 maanden, met uitstel gedurende een termijn van drie jaar en een geldboete van 300 Bef).

3.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aansporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

3.6

Gegeven hetgeen voorafgaat komt het de rechtbank passend en rechtmatig voor om voor de hiervoor omschreven feiten in hoofde van de beklagde de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

3.7

De beklagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat hij zich niet meer aan dergelijke feiten zal schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor het geheel van de opgelegde geldboete, zoals in het beschikkende gedeelte van dit vonnis nader bepaald. De rechtbank houdt hierbij vooral rekening met het feit dat de beklagde goede wil heeft betoond bij de uitvoering van vrijwillig herstel, zoals hierna ook nader besproken (zie punt 4.3.).

4. De herstellvordering

4.1

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft, zoals hiervoor al aangegeven, een herstellvordering geformuleerd, gekoppeld aan een dwangsom van 100,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

4.2.

De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevallen cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie - rolnummer en nummer zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan

of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstelvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstelvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen de last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

4.3.

Uit een schrijven van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van 20 april 2009 (zie supra 2.2.5.) blijkt dat de beklaagde inmiddels is overgegaan tot de verwijdering van het demonteerbare zwembad.

Door dit vrijwillig uitgevoerd herstel, is de herstelvordering wat dit onderdeel betreft dan ook zonder voorwerp geworden.

Wat betreft het verwijderen van het 'poolhouse' is de ingediende herstelvordering naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven onder de enige tenlastelegging een einde te stellen en legt aan de beklaagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstelvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstelvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstelvordering moet dan ook wat betreft de verwijdering van het 'poolhouse' worden ingewilligd, zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

4.4

Een dwangsom van 100,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 190ter, 194, 195 ;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1 ;

Strafwetboek, art. 2, 40, 65, 66,

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals

gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;
 Burgerlijk Wetboek, art. 1382, 1383.
 Wet van 29 juni 1969, art. 1, 8 en 14.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

STELT vast dat de rechtbank de tenlasteleggingen A en B als volgt heeft aangevuld:

“vanaf 1 september 2009 inbreuk uitmakende op artikel op 4.2.1. 1° a) strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning de hiernavolgende bouwwerken verricht te hebben, met uitzondering van onderhoudswerken

- a) het plaatsen van een zwembad van 14,5 meter op 5,60 meter;*
- b) het bouwen van een ‘poolhouse’ van 2 meter op 1,7 meter met en hoogte van 2,4 meter*

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978.”

VERKLAART de beklaagde schuldig aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen A en B, zoals aangevuld;

Toepassing makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B samen tot een geldboete van **250 EURO**, te vermeerderen met 45 decimes (x 5,5), 1375,00 euro bedragende;

GELAST voor de beklaagde gewoon **uitstel** van tenuitvoerlegging voor een termijn van drie jaren voor het geheel van de opgelegde geldboete van 250,00 euro, te vermeerderen met 45 decimes ;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagde hierboven uitgesproken geldboete voor kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 70 dagen

Bijdrage-vergoeding-kosten

SPREEKT bovendien in hoofde van de beklaagde de verplichting uit om een bedrag van 25,00 euro, met 45 opdecimen (x 5,5) verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

LEGT de veroordeelde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **25 euro** overeenkomstig artikel 91.2^{de} lid van het K.B. d.d. 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 30.12.1950, 9095)

- zoals vervangen door artikel 1 van het K.B. d.d. 29.07.1992 (B.S. 31.07.1992, 17249);
- en gewijzigd door artikel 1 van het K.B. d.d. 23.12.1993 (B.S. 31.12.1993, 29318)
- en gewijzigd door artikel 1 van het K.B. d.d. 11.12.2001 (B.S. 22.12.2001, 44791),
- dat terug van toepassing is nu de opheffingsbepaling van het K.B. 28.12.1950, zoals voorzien door artikel 98 van het K.B. van 27.04.2007, ingevolge de vernietiging ervan door de Raad van State op 17.12.2008 onbestaande is geworden.

VEROORDEELT de beklaagde tot de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van 115,26 euro:

BEVEELT de beklaagde op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot **herstel in de oorspronkelijke staat** van het perceel gelegen te en dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden, namelijk door het verwijderen van de 'poolhouse';

ZEGT voor recht dat de herstellvordering van de overige zaken zonder voorwerp is.

BEVEELT dat voor het geval dat het herstel niet binnen de voormelde termijn werd uitgevoerd, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

ZEGT voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig een dwangsom zal worden verbeurd van 100,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

Aldus uitgesproken in openbare en buitengewone terechtzitting van
DERTIEN NOVEMBER TWEEDEUZEND EN NEGEN.

Aanwezig:

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier;